

Vergaderjaar 2008–2009

31 514

Wijziging van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen en enkele andere wetten in verband met de evaluatie van deze wet, de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen en deregulering

C

MEMORIE VAN ANTWOORD

Ontvangen 9 december 2008

Met bijzondere belangstelling heeft het kabinet kennis genomen van het voorlopig verslag van de vaste commissie voor Sociale Zaken en Werkgelegenheid. Het doet ons genoegen dat de commissie bereid is geweest het verslag binnen zeer korte termijn vast te stellen.

Alvorens in te gaan op de door de fracties aan de orde gestelde onderwerpen wordt eerst nog eens de aanleiding voor en de doelstelling van het onderhavige wetsvoorstel kort geschetst.

De Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen (Wet SUWI), die op 1 januari 2002 in werking is getreden, is in 2006 integraal geëvalueerd. De uitkomsten van deze evaluatie heeft de Eerste Kamer augustus 2006 ontvangen, gevolgd door de kabinetsreactie in oktober 2007 (zie Kamerstukken II 26 448, nrs. 290 en 342).

In de evaluatie van de wet SUWI is geconstateerd dat op alle hoofddoelstellingen (werk boven uitkering, klantgerichtheid en doelmatigheid) ten opzichte van de invoering van de Wet SUWI verbetering is gerealiseerd. De evaluatie gaf echter ook aan dat het bij deze constatering niet mag blijven. De prestaties kunnen nóg beter, zeker wanneer de samenwerking binnen de «keten van werk en inkomen» verder verbetert. Optimalisering van de samenwerking maakt dat meer klanten sneller aan het werk komen en werkgevers meer en sneller vacatures vervullen. Daar wil de regering met dit wetsvoorstel ook voluit op inzetten.

Centraal staat de omslag naar geïntegreerde dienstverlening aan de klant werkzoekende en werkgever. De ketenpartijen, zijnde het UWV, de CWI en gemeenten, zullen deze vanuit zogeheten locaties werk en inkomen (LWI's) vormgeven. De beoogde geïntegreerde dienstverlening vergt een nauwere samenwerking tussen de ketenpartijen. Het UWV en de CWI zijn daar al mee bezig in het kader van de vorming van een gemeenschappelijk «WERKbedrijf». Een formele fusie van deze beide organisaties, zoals voorgesteld in het onderhavige wetsvoorstel, is in dit verband essentieel. Door functies op het niveau van deze landelijke organisaties te integreren ontstaat efficiencywinst en kan bovendien de samenwerking met gemeenten effectiever en doelmatiger worden georganiseerd.

De leden van de CDA-fractie wijzen erop, nadat zij hebben aangegeven dat het gehele SUWI-proces naar hun oordeel mede is ingegeven door de gedachte dat groter ook beter betekent, dat in andere sectoren steeds meer de nadruk wordt gelegd op de menselijke maat. Deze leden verzoeken in te gaan op de vraag hoe dit op dit punt uitwerkt in de sociale zekerheid.

De voorstellen zijn niet ingegeven door het streven naar een omvangrijker schaalgrootte. Het tegendeel is het geval. De leidraad bij de onderhavige voorstellen is nu juist de menselijke maat. De dienstverlening aan de klant is een centraal thema in het onderhavige wetsvoorstel. Om de menselijke maat in deze dienstverlening mogelijk te maken wordt gekozen voor persoonlijke behandeling op één plaats: de LWI.

De reductie van het aantal uitvoeringsinstituten (door de fusie UWV/CWI) en de vermindering van het aantal locaties dragen – door de betere mogelijkheden van expertisevorming en professionalisering – juist bij aan het realiseren van het beoogde maatwerk op het niveau van de LWI's. Door de kennis en krachten in de keten van werk en inkomen te bundelen kunnen de sterke kanten van de verschillende partijen in het dienstverleningsproces optimaal worden benut. Daarbij is ook een efficiëncyslag mogelijk. Doordat klanten bijvoorbeeld meer gegevens via internet kunnen aanleveren, kunnen de fysieke contacten met de klant zich concentreren op activering en bemiddeling. De focus ligt hierbij steeds op de menselijke maat. Deze focus heeft van meet af aan centraal gestaan bij de uitwerking van de onderhavige voorstellen en dat blijft zo bij de sturing de komende periode. Het belang van de klant komt ondermeer tot uitdrukking in de prestatie-afspraken die wij met de ketenpartijen maken over klanttevredenheid van werkzoekenden en werkgevers. De huidige re-integratiecoach WW heeft zich op dit terrein nadrukkelijk bewezen. De afgelopen jaren was de klanttevredenheid over de re-integratiecoaches bijzonder hoog met een gemiddelde score van een acht.

Voorts geven de leden van de CDA-fractie aan dat het bij het lezen van de stukken lijkt of er geen fusie plaatsvindt maar een overname van de CWI door het UWV. De aan het woord zijnde leden vragen of bijvoorbeeld in de samenstelling van de Raad van bestuur rekening wordt gehouden met het feit dat het hier om een echte fusie gaat.

Met de inwerkingtreding van de wijzigingswet SUWI zal de Raad van bestuur UWV qua samenstelling niet wijzigen. Naar ons oordeel is de huidige omvang van de Raad van bestuur UWV (voorzitter en twee leden) voldoende om leiding te geven aan de nieuwe gefuseerde organisatie. Overigens is de samenstelling van de Raad van bestuur van het «nieuwe» UWV naar ons oordeel niet maatgevend voor de beoordeling van het karakter van het samengaan van beide organisaties. Het UWV en de CWI hebben al in hun «Position Paper UWV-CWI» (zie Kamerstukken II 2006/07, 26 448, nr. 313) als uitgangspunt geformuleerd dat zij hun dienstverlening integreren. De vorming van een gezamenlijk WERKbedrijf is een belangrijk onderdeel van deze integratie. Het UWV en de CWI brengen activiteiten van beide organisaties op het gebied van werk (publieke arbeidsbemiddeling en re-integratie) samen in één nieuw organisatieonderdeel. Een van de huidige leden van de Raad van bestuur CWI is benoemd tot directeur van het WERKbedrijf.

De leden van de fractie van de VVD geven aan het op zich een goede zaak te vinden dat alle instanties die zich bezig houden met de uitvoering van uitkeringen en het begeleiden naar werk in één keten gaan samenwerken. Deze leden zien wel een aantal beperkingen in de voorgestelde samenwerking. De ketenpartijen houden een eigen backoffice, eigen verantwoordelijkheid, de eigen financiële middelen/budgetten en behouden ook het

recht om hun eigen prioriteiten te stellen. De aan het woord zijnde leden menen dat richting backoffice de hoeveelheid dossieroverdrachten van de ene ketenpartner/afdeling naar de andere, van uitvoerder naar werkcoach, etc. zonder meer zal toenemen met als waarschijnlijk gevolg een afname van doelmatigheid. Alleen al het feit dat er bij UWV/CWI een aparte kernfunctie «Klant en Service» wordt ingericht impliceert dit, zo menen deze leden. De leden van de VVD-fractie stellen dat de volgende ketenpartner of betrokkene zich iedere keer het dossier eigen zal moeten maken en vragen in hoeverre de gemeentelijke dossiers hierin worden meegenomen.

Het aantal dossieroverdrachten zal afnemen. Alleen al als gevolg van de fusie UWV/CWI, in vergelijking met de huidige situatie, is dit het geval. In de eerste plaats zal hierdoor geen sprake meer zijn van overdrachtmomenten in de front-office, omdat alle cliënten aan de kop van het proces door één organisatie worden benaderd. Wanneer de ketenpartners UWV en gemeenten volledig met integrale teams werken, neemt de overdracht tussen de partijen feitelijk nog verder af.

Maar ook ten aanzien van de backoffice zal het aantal overdrachtsmomenten afnemen. Als gevolg van de fusie UWV/CWI, is er geen sprake meer van een aparte CWI-administratie die er tussen zit als een uitkeringsdossier WW naar de uitkerende instantie moet gaan. Het UWV heeft dit allemaal in een hand.

De aparte kernfunctie «Klant en Service» vloeit voort uit het reorganisatietraject binnen het UWV, de zogenaamde Vernieuwing, dat in 2006 is ingezet. De kernfunctie «Klant en Service» geeft invulling aan de kanteling naar een meer klantgeïntendeerde organisatie UWV en is dus niet opgezet ten behoeve van de fusie. In de Vernieuwing werd overigens de intensievere samenwerking tussen het UWV en de CWI al voorzien. In het zogeheten «position paper» van het UWV en de CWI van december 2006 kwam dit ook tot uitdrukking.

Vooralsnog zullen de gemeentelijke dossiers ook via hun eigen back-offices gaan.

In het najaar van 2008 is overigens gestart met de doorontwikkeling van het digitaal klantdossier (DKD fase II). Een van de doelstellingen van deze tweede fase is naast het bevorderen van eenmalige gegevensuitvraag en transparantie voor de burger, tevens het ondersteunen van integrale dienstverlening. Integrale dienstverlening is ermee gebaat dat de gegevensuitwisseling tussen partijen efficiënt geregeld is. DKD fase II is er onder meer op gericht om klantvolgfunctionaliteiten toe te voegen en om meer gegevensbronnen te ontsluiten. De doelstelling hiervan is dat de professionals op de werkpleinen een actueel en completer beeld van de klant krijgen, het klantproces beter kunnen volgen en minder gegevens hoeven over te tikken.

Een ander belangrijk gegeven vanuit cliëntperspectief is dat klanten zich via internet kunnen inschrijven voor werk en elektronisch een WW- of WWB-uitkering kunnen aanvragen. Een deel van de gegevens op deze e-formulieren zijn reeds vooringevuld, de zogeheten omgekeerde intake. De SUWI-partners hebben zich als doel gesteld de e-dienstverlening aan de klant de komende jaren te vergroten en te optimaliseren. Daarom zullen in DKD fase II de mogelijkheden worden onderzocht om nieuwe klantgroepen toegang te geven tot de reeds gerealiseerde functionaliteiten binnen DKD. Voor de bestaande groepen zal de set gegevens die valt onder de eenmalige gegevensuitvraag worden uitgebreid, wat in de praktijk betekent dat de klant minder gegevens hoeft aan te leveren. Daarnaast krijgt de klant meer inzicht in zijn gegevens omdat het klantbeeld wordt uitgebreid en zal hij via de werkmap op eenvoudige wijze kunnen communiceren en afspraken kunnen maken met de medewerkers op de LWI's.

Voorts vragen de leden van de VVD-fractie of, als de betrokkenen hun eigen prioriteiten stellen en daarop actie ondernemen, of zij dan ook de besluitvorming, uitvoering en contacten in eigen beheer onder zich houden.

Met de ketenpartijen zijn afspraken gemaakt over de jaarlijks te behalen doelstellingen dan wel over de doelstellingen die deze kabinetsperiode moeten worden behaald. Gegeven deze doelstellingen hebben betrokkenen ruimte voor de uitvoering. Hierbinnen kunnen zij hun eigen prioriteiten stellen en daarop actie ondernemen. Overigens hebben de ketenpartijen ook onderling afspraken met elkaar gemaakt en gezamenlijke prioriteiten benoemd. Dit is zowel op landelijk niveau gebeurd in bijvoorbeeld het ketenprogramma, maar ook vaak op lokaal niveau waar gezamenlijke jaarplannen per LWI zijn of worden opgesteld.

De leden van de VVD-fractie vragen voorts, onder verwijzing naar het jaarplan waarin partijen hun prestaties vastleggen, wat er gebeurt als de ketenpartners zich niet aan de afspraken houden. Deze leden wijzen er in dit verband op dat de minister stelt dat terughoudendheid zijnerzijds gewenst is en dat hij alleen in zal grijpen bij «verwaarlozing van de taken». Dit roept bij de aan het woord zijnde leden de vraag op wie dan wie kan aanspreken of afrekenen op nakoming van de afspraken. Deze leden willen graag weten wat er gebeurt als een partij zich niet houdt aan de afspraak bepaalde taken te verrichten ten aanzien waarvan de andere partij budgetverantwoordelijkheid heeft c.q. de verantwoordelijkheid voor de financiering. De leden van de fractie van de VVD informeren of de andere partij in voorkomende gevallen «sanctie»-mogelijkheden heeft.

Aan het concept van geïntegreerde dienstverlening is het maken van sluitende afspraken op lokaal/regionaal niveau over de wijze van dienstverlening inherent. De ketenpartners moeten de «front office» gezamenlijk «vullen» en daar afspraken over maken. De afspraken worden op basis van consensus gemaakt en vastgelegd in een jaarplan per LWI. Partijen hebben er belang bij hun krachten te bundelen en gezamenlijk tot goede resultaten te komen. Een partij die weinig aan de lokale/regionale afspraken bijdraagt of gemaakte afspraken onvoldoende nakomt, doet zich uiteindelijk zelf tekort omdat die partij daarmee de baten die geïntegreerde dienstverlening kan bieden goeddeels aan zich voorbij laat gaan. Zo ver zal het dan ook niet gauw komen. De tot dusver gesignaleerde voortgang op de mijlpaal die betrekking heeft op het gezamenlijk opstellen van een ketenjaarplan per LWI (bij 2/3 van de locaties is een ketenjaarplan vastgesteld of is dit in ontwikkeling), is naar ons oordeel in dit verband illustratief. Een ander gegeven is dat blijkens de zogeheten «landkaart» op de website www.samenvoordeklant.nl inmiddels op 57% van de locaties het ene aanspreekpunt voor de werkzoekenden geheel of gedeeltelijk is gerealiseerd. Voor wat betreft het ene aanspreekpunt voor werkgevers is dit 69%. Dat zijn bemoedigende feiten.

Desgewenst kunnen partijen overeenkomen dat lokaal/regionaal in een gezamenlijke geschillenregeling wordt voorzien. In de Wet SUWI zijn geen «sanctie»mogelijkheden opgenomen om partijen elkaar te laten sanctioneren.

Via de lokale samenwerkingsafspraken wordt de aansluiting op de planning & control cyclus van de ketenpartners – en de landelijke afspraken met de bewindslieden van Sociale Zaken en Werkgelegenheid in dat kader – verankerd. Mocht zich bovendien onverhoopt de situatie voordoen dat een blokkade of patstelling in de samenwerking de met de minister afgesproken prestaties in de keten werk en inkomen in gevaar dreigt te brengen, dan kan ministerieel ingrijpen aan de orde zijn. De minister kan

met de Raad van bestuur van UWV of de VNG (dan wel afzonderlijke gemeenten) in gesprek gaan over het nakomen van afspraken zoals die met UWV of de VNG zijn gemaakt. Hierbij zijn de bestaande sturingslijnen en sturingsinstrumenten, die in de relatie met het UWV een ander karakter hebben dan ten aanzien van gemeenten, in hoge mate bepalend.

De leden van de fractie van de VVD wijzen op de in artikel 9 en 10 van het wetsvoorstel gegeven mogelijkheid om nadere regels te stellen. Het uitgangspunt om hiermee terughoudend om te gaan, doet bij deze leden de vraag rijzen «hoe erg moet het gesteld zijn met het gebrek aan samenwerking» voordat er ingegrepen wordt?

Met het wetsvoorstel wordt richting gegeven aan de ketensamenwerking. Belangrijk hierbij is dat de uitgangspunten en doelstellingen van het onderhavige wetsvoorstel door de ketenpartners worden gedeeld. De zichtbare vorderingen van de ketensamenwerking, zoals die blijken uit de zogeheten «landkaart» op de website www.samenvoordeklant.nl, bevestigen ons inziens dat dit het geval is.

De voortgang wordt op de landkaart weergegeven aan de hand van zes veranderfasen (samenwerking starten, visie ontwikkelen, ketenjaarplan maken, betrokkenheid creëren, realiseren en borgen). Per veranderfase zijn mijlpalen gedefinieerd, die in de nota naar aanleiding van het verslag (Kamerstukken II 2008/09, 31 514, nr. 7, pag. 20) zijn beschreven. Het hanteren van mijlpalen biedt een goede mogelijkheid om gedurende de implementatie de vinger aan de pols te houden en zo nodig bij te sturen. Concreet is met het Algemeen Ketenoverleg afgesproken dat per 1 januari 2010 13 van de 14 mijlpalen zijn gerealiseerd¹. Dit betekent dat dan volledig invulling is gegeven aan het realiseren van geïntegreerde dienstverlening: integrale teams, ketenorganisatie en ketenbrede sturing zijn ingericht; randvoorwaarden zijn ingevuld.

Mocht achterblijven aan de orde zijn, dan volgt in eerste instantie een gesprek met partijen. Hierbij is «hoor en wederhoor» aangewezen, ook om vast te stellen wat de oorzaken van geconstateerde knelpunten zijn. In de meeste gevallen zal dit voldoende zijn om te bevorderen dat de ketensamenwerking weer «vaart» krijgt. Mocht nadere bijsturing aangewezen zijn, dan kunnen dit maatregelen van algemene strekking zijn, of voorzieningen gericht op een specifieke situatie. Het gebruik van de mogelijkheid om nadere regels te stellen is dus geen vanzelfsprekendheid, maar zal afhankelijk van de geconstateerde feiten en omstandigheden moeten worden afgewogen.

De leden van de VVD-fractie wijzen erop dat samenwerking, ondanks goede bedoelingen niet altijd effectief is te realiseren. Deze leden wijzen op het risico van afwentelingsgedrag en niet op elkaar aansluitende regelgeving, instrumenten, processen of financiering. Naar de mening van de aan het woord zijnde leden wordt de doelmatigheid, maar ook de klantvriendelijkheid alleen verhoogd indien er financiële ontschotting plaatsvindt tussen de verschillende voorzieningen en er één duidelijke partij is die uiteindelijk de beslissing neemt en de verantwoordelijkheid draagt. De leden van de fractie van de VVD vragen of het niet beter was geweest de in de memorie van toelichting aangekondigde verdere doordenking van (verdergaande) ontschotting van middelen en instrumenten eerst uit te voeren, alvorens dit wetsvoorstel in te dienen en wat de reden is om dit wetsvoorstel toch in te dienen.

¹ De «resterende» mijlpaal (14) heeft betrekking op het aspect borgen: «Het MT-LWI toetst frequent op basis van ketenprestatie-indicatoren en klantmetingen de voortgang in resultaten en borgt de uitwerking en implementatie van verbetervoorstellen».

Een andere beslissing dan die om de formele verdeling van verantwoordelijkheden tussen partijen in tact te laten, zou niet goed denkbaar zijn. Een keuze om één partij aan te wijzen als verantwoordelijke zou een bovenmatig forse stelselwijziging impliceren. De evaluatie van de Wet

SUWI geeft daartoe geen aanleiding. Gemeenten en UWV/CWI hebben ieder hun eigen positie, verantwoordelijkheid en expertise, en behouden die.

Indien maatwerk dit verlangt, moet het mogelijk zijn om het juiste middel in te zetten, ongeacht of de klant onder de formele verantwoordelijkheid valt van het UWV of van de gemeente. Dit is ook het uitgangspunt van de ketenpartners zelf. Het Algemeen Ketenoverleg heeft een Handreiking Inkoop van dienstverlening in de keten werk en inkomen uitgebracht. Het is het AKO opgevallen dat waar men aan ontschotting wil werken, de locaties werk en inkomen de huidige mogelijkheden nog onvoldoende gebruiken. Met deze Handreiking biedt AKO de ketenpartners een aantal praktische oplossingen om gebruik te maken van elkaars dienstverlening, maar waarbij verantwoording en budgetten gescheiden blijven. Het AKO constateert dat bij de inzet van re-integratieinstrumenten in de meeste gevallen de uitvoeringsorganisatie zelf al voldoende te bieden heeft. Hierbij is het volgens het AKO goed mogelijk om de dienstverlening zo in te richten dat de klant geen schotten ervaart.

Het maatwerk van de geïntegreerde dienstverlening zit vooral bij de werkcoach. De werkcoach moet de kennis hebben van de re-integratieinstrumenten van de ketenpartners. Op basis van zijn kennis kan hij het juiste instrument voor de klant kiezen. Gezamenlijke inkoop van re-integratiediensten biedt vervolgens goede mogelijkheden om lokaal afstemming van inkoop te bereiken. Kennisbundeling kan bovendien leiden tot meer kwaliteit en een grotere efficiency in de re-integratie.

Het voorgaande sluit aan bij de opmerking uit de memorie van toelichting dat dit wetsvoorstel een majeure stap is, waarmee de ketenpartners in aanleg voldoende mogelijkheden hebben om hun samenwerking vorm te geven (Kamerstukken II 2007/08, 31 514, nr. 3, pag. 4). Op dit moment is er dus geen aanleiding de schotten «open te breken». Mocht daar in de toekomst toch aanleiding voor zijn, dan kan wellicht een experiment een goede werkwijze zijn om de effectiviteit en efficiency van (innovatieve) maatregelen waarbij de «schotten» in het geding kunnen zijn te beproeven. Het nog te wijzigen Besluit Experimenten SUWI, waarvoor artikel 82a Wet SUWI de grondslag vormt, vormt daarvoor een kader.

De leden van de fractie van de VVD noemen het goed dat de nieuwe organisatie zich veel meer gaat richten op de vraagkant vanuit werkgeverszijde en een betere dienstverlening aan hen. Deze leden zijn echter van mening dat de daadwerkelijk geslaagde bemiddeling vanuit de CWI in het verleden slechts enkele procenten heeft bedragen, zeker naar het MKB toe. De aan het woord zijnde leden wijzen erop dat werkgevers klagen over het aanbod van werkzoekenden van de CWI en zich liever – ondanks dat er ook nu al regionale platforms bestaan met vertegenwoordigers van MKB en VNO – tot de uitzendbureaus wenden. De leden van de fractie van de VVD vragen hoe de nieuwe organisatie erin zal slagen om een betere prestatie te verrichten en of er niet erg veel bestuurlijke drukte ontstaat.

Het beeld dat de geslaagde bemiddeling vanuit de CWI in het verleden slechts enkele procenten bedroeg, is vertekend. Dat uitzendbureaus cliënten aan het werk hebben kunnen helpen, is mede te danken aan de CWI die cliënten in contact heeft gebracht met die uitzendbureaus. Daardoor heeft de CWI zich kunnen concentreren op de moeilijk bemiddelbare cliënten. Voor de bemiddeling en re-integratie van deze groep cliënten zal een publieke organisatie ook altijd noodzakelijk blijven. Deze publieke organisatie is bovendien algemeen toegankelijk, zoals onder meer tot uitdrukking komt in de vacaturebank op de website werk.nl. die een belangrijke rol vervult in de dienstverlening.

Door de huidige inspanningen die erop gericht zijn de vraaggerichte werkgeversdienstverlening te verbeteren zullen de LWI's meer dan in het

verleden hun klanten kunnen bemiddelen naar werkgevers. Binnen de LWI's wordt de samenwerking vorm gegeven tussen UWV/CWI en gemeenten, en wordt geïntegreerde dienstverlening gerealiseerd (één aanspreekpunt voor de klant). Op regionaal niveau wordt de samenwerking bevorderd tussen de arbeidsmarktpartners: werkgevers, onderwijs, gemeenten en UWV.

Het WERKbedrijf biedt een dienstverleningspakket aan dat aansluit op de vraag van de lokale dan wel regionale arbeidsmarkt. Werkcoaches van het WERKbedrijf hebben niet alleen zicht op de aanbodzijde van de arbeidsmarkt, maar hebben ook kennis van het bedrijf waarmee zij zaken doen. Dit is met name van belang voor werkgevers in het MKB, die behoefte hebben aan meer ondersteuning. De werkcoach kan deze ondersteuning bieden. Daarmee hebben werkgevers één aanspreekpunt bij het WERKbedrijf en wordt geïntegreerde dienstverlening aangeboden.

Het WERKbedrijf vormt de spil binnen de Mobiliteitscentra die in verschillende bedrijven en sectoren worden opgezet bij dreigend massa-ontslag en in de komende tijd ook in situaties waarbij sprake zal zijn van werktijdverkorting vanwege de kredietcrisis.

Werkgevers nemen zelf uiteraard ook veel initiatieven, om te voorkomen dat werknemers langdurig uitvallen, en om hen van werk naar werk te begeleiden. Een goed voorbeeld daarvan zijn de Poortwachtercentra. De uitvoeringsorganisaties weten de Poortwachtercentra steeds beter te vinden, waardoor een effectieve samenwerking van de grond kan komen.

De leden van de fractie van SP wijzen op de lopende discussie met gemeenten over de sluiting van CWI-locaties ten tijde van de behandeling van dit voorstel in de Tweede Kamer. Deze leden willen graag weten wat deze discussie inmiddels heeft opgeleverd.

Op dit moment is het WERKbedrijf in gesprek met gemeenten over de sluiting van CWI-locaties. Deze gesprekken zijn nog volop aan de gang. Er wordt gesproken met alle gemeenten waar een vestiging zal worden gesloten. Ook is gesproken met de Commissie Kleine Gemeenten van Divosa.

Het doel van de sluiting van de 30 vestigingen is enerzijds om de financiële taakstelling te realiseren waar het UWV/CWI voor staat, maar anderzijds wordt met de «opschaling» ook beoogd een professionaliseringslag door te voeren. Door concentratie van dienstverlening wordt het mogelijk de geïntegreerde dienstverlening die per locatie geboden gaat worden verder te verbeteren.

Door de gesprekken op regionaal niveau aan te gaan kan een gezamenlijke visie ontwikkeld worden over wat het spreidingsbeleid zou zijn in de regio voor de LWI-vestigingen (gegeven de randvoorwaarden: taakstelling en opschaling met als doel om een professionaliseringslag door te voeren). Hiervoor is het dus belangrijk dat gemeenten samenwerken. Het WERKbedrijf denkt hierin mee, en staat open voor de opties die uit deze gesprekken naar voren komen.

Het WERKbedrijf wil deze gesprekken met gemeenten/regio's zorgvuldig afhandelen, en verwacht daar nog een tijdje voor nodig te hebben. Definitieve besluitvorming over de sluiting van vestigingen wordt verwacht eind maart 2009. De sluiting van de vestigingen is beoogd in 2010.

De minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
J. P. H. Donner

De staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
A. Aboutaleb